

Shrnutí dílčích výstupů expertní pracovní skupiny k transpozici směrnice 2019/1023 o restrukturalizaci a insolvenční

1. Dne 26. 6. 2019 byla v Úředním věstníku EU publikována *směrnice EP a Rady (EU) 2019/1023 ze dne 20. června 2019 o rámcích preventivní restrukturalizace, o oddlužení a zákazech činnosti a opatřeních ke zvýšení účinnosti postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení a o změně směrnice (EU) 2017/1132 (směrnice o restrukturalizaci a insolvenční)*. Základní transpoziční lhůta hlavy II uplyne 17. 7. 2021, prodloužená 17. 7. 2022. Harmonogram připravovaného plánu legislativních prací vlády na příští rok počítá s předložením návrhu transpozičního předpisu pracovním orgánům vlády v červenci 2020. Od června 2019 působí při Ministerstvu spravedlnosti expertní pracovní skupina diskutující věcná řešení transpozice, jejíž setkání probíhají zhruba v intervalu každých šesti týdnů.

I. O podstatě preventivní restrukturalizace

2. Rámec preventivní restrukturalizace (dále jen „restrukturalizace“) by měl být vystavěn na bázi hybridního řízení. Tento typ postupu **akcentuje soukromoprávní vyjednávání podnikatele** (tj. dlužníka) a jeho věřitelů (tj. dotčených stran), přičemž připouští zásahy ze strany soudu toliko v nutných případech, kdy vyvstane potřeba posílit postavení podnikatele při vyjednávání a vyloučit zmaření postupu ze strany některých věřitelů, či naopak ochránit věřitele před zneužívajícím jednáním podnikatele. Pro restrukturalizace bude charakteristický konsenzuální přístup vyžadující vysokou míru shody, a to na rozdíl od insolvenčního řízení, které je procesem konfliktním. V úvodních fázích zasáhne soud v principu pouze tehdy, požádá-li podnikatel o ochranu před nespolupracujícími věřiteli (tj. přiznáním benefícia přerušování vymáhání individuálních nároků; „*moratoria*“¹). Jinak se restrukturalizační případ dostává před soud až v okamžiku předložení přijatého či nepřijatého restrukturalizačního plánu k jeho potvrzení, eventuálně předtím při přezkumu hlasovacích práv a tvorby skupin věřitelů.

3. Preventivní restrukturalizace **nemá ambici být univerzálním kolektivním** uspořádáním (řešením) dluhů podnikatele, jakým je insolvenční řízení [srov. § 1 písm. a) InsZ]. Má se týkat pouze těch skupin věřitelů či jiných investorů (společníků), jejichž pohledávky či jiná práva podnikatel potřebuje restrukturalizovat za účelem vyřešení své hospodářské nedostatečnosti či odvrácení hrozícího úpadku.

4. Základním předpokladem úspěšnosti restrukturalizace bude existence **životaschopnosti podnikatele** (tj. schopnosti udržet provoz závodu v režimu *going-concern*). U testu životaschopnosti soud při potvrzování restrukturalizačního plánu vyjde z vyvratitelné právní domněnky životaschopnosti opřené o dohodu mezi podnikatelem a dotčenými stranami (vycházíme z teze, že tito dobře znají situaci podnikatele, relevantní trh a analyzovali rizika). To klade v úvodních fázích restrukturalizace na podnikatele vysoké nároky – především ještě před vyhotovením restrukturalizačního plánu v relativně krátké lhůtě předložit dotčeným stranám konkrétní **projekt restrukturalizace (též sanační koncept)**, ve kterém by podnikatel alespoň v hrubých rysech nastínil další fungování a financování provozu svého závodu, obchodní plán, úsporná opatření a návrh řešení vztahů s věřiteli. Nepodpoří-li dotčené strany projekt restrukturalizace – pro účely splnění testu životaschopnosti – přichází v úvahu řada méně konsenzuálních alternativ (např. ustanovení restrukturalizačního poradce odsouhlaseného předepsaným podílem dotčených stran, zpráva auditora, splnění testu modifikované mezery krytí atd.).

¹ „Moratorium“ v daném kontextu přímo nesouvisí s institutem moratoria insolvenčního řízení.

5. Oproti insolvenčnímu řízení by se měla restrukturalizace vyznačovat výraznou **procesní lehkostí**, zejména proto, že valná část řešení probíhá mimo formální soudní řízení. Procesní lehkost se projevuje zejména v úvodních fázích tím, že nevyžaduje formální zahájení procesu u soudu, nýbrž postačí faktické vymezení okruhu dotčených stran podnikatelem a zahájení negociace s nimi. Odpadá zde tudíž zejména formální fáze zjišťování „kvazi-úpadku“, přihlašování pohledávek věřiteli i jejich následný přezkum. Předpokladem postoupení do další fáze restrukturalizace je zásadní **absence významných sporů týkajících se portfolia řešených pohledávek**. Tento závěr vychází z teze, že existence většího objemu sporných pohledávek vylučuje reálnou perspektivu přijetí restrukturalizačního plánu konsensem věřitelů, a to jednak proto, že je nejisté, kdo věřitelem je či není, a dále též z důvodu vysoké rizikovosti případných dopadů této nejistoty na další fungování a finanční pozici závodu. Na rozdíl od insolvenčního řízení by tedy nemělo být obecně přípustné zahrnout sporné pohledávky do restrukturalizace, přičemž tato právní úprava bude postrádat ekvivalent incidenčních řízení a příslušné nároky by měly být řešeny na úrovni klasických civilních soudních sporů.

6. Idea restrukturalizace se primárně opírá o nalézání dohody mezi podnikatelem a jeho věřiteli, tj. o hledání akceptovatelné ekonomické nabídky věřitelům při zachování provozu životaschopného závodu, resp. závodu, který je životaschopný na provozní úrovni (provozní *going-concern*). Klíčovým atributem probíhajících negociací je **maximální omezení dopadů negativní publicity**, tj. oproti insolvenčním řízením nebudou informace o probíhající restrukturalizaci soudem bez dalšího uveřejňovány. Odchyly od zásady neveřejnosti se uplatní v případě, že podnikatel požádá o univerzální ochranu před vymáháním pohledávek všech věřitelů. Pro tyto případy se jeví jako nejvhodnější převzít osvědčený způsob hromadného doručování vyhláškou, a to skrze nový **restrukturalizační (veřejný) rejstřík**. Účelem by mělo být informování věřitelů (veřejnosti) o zásadních procesních událostech, nikoliv zrcadlit celý restrukturalizační spis. V souvislosti s moratoriem by informování mělo zahrnovat například vyhlášení všeobecného či skupinového moratoria. V ostatních případech se předpokládá setrvání na zdrženlivém postoji ke zveřejňování údajů o probíhající restrukturalizaci podnikatele. Oproti stávajícímu insolvenčnímu rejstříku by tedy restrukturalizační rejstřík nabídl jednodušší strukturu, omezený obsah, a také omezil stigmatizaci spojenou s insolvenčním řízením.

II. Přerušování vymáhání individuálních nároků (*moratorium*)

7. Právní úprava bude rozlišovat **dvě základní varianty moratoria – všeobecné a individuální**. Modifikací všeobecného moratoria by vzniklo i skupinové moratorium s omezeným okruhem dotčených stran, vymezených obecně, např. vlastnostmi jejich pohledávek.

8. **Všeobecné moratorium** nebude neomezeně nárokové, nýbrž bude podmíněno účelem zvýšit podporu negociace mezi podnikatelem a dotčenými stranami. Předpokladem přiznání všeobecného moratoria je zachování životaschopnosti podnikatele. Tu podnikatel osvědčí vypracováním projektu restrukturalizace. Soud by přiznal moratorium i za situace, doloží-li podnikatel souhlas robustní části svých věřitelů s moratoriem (eventuálně nahraditelný i shodou podnikatele s většinou dotčených stran na osobě restrukturalizačního poradce, která ze svého neutrálního postavení spíše zhodnotí životaschopnost závodu). Alternativně (či současně) ji lze osvědčit vypracováním projektu restrukturalizace, ve které se jako test životaschopnosti uvažuje o využití testu mezery krytí. **Individuální moratorium** by bylo naproti tomu spíše koncipováno jako defenzivní nástroj vůči konkrétnímu věřiteli; existuje zjevná podobnost takového nástroje s předběžnými opatřeními.

9. Vyváženost výhod moratoria by měla spočívat v tom, že **vedle ochrany ukládá podnikateli také určitá omezení**. Pracovní skupina diskutovala různé modely. Obecnější shody bylo

dosaženo pro zavedení minimálního zákonného standardu ekvivalentního § 111 InsZ (tj. zákaz měnit podstatným způsobem skladbu a hodnotu majetku). V případě dohody podnikatele s věřiteli by též mělo být možno přenést vybrané pravomoci na osobu restrukturalizačního poradce. Omezení dispozičních oprávnění by zaniklo se zánikem moratoria.

10. Úvodní délka trvání všeobecného moratoria je omezena na 3 měsíce s možností prodloužení o další 3 měsíce v případě splnění určitých podmínek (tzv. **model „3+3“**). Do této doby by neměla být započítávána doba trvání individuálních moratorií; v každém případě bude nicméně platit, že kumulovaná délka trvání účinků moratorií na žádnou dotčenou stranu by neměla přesáhnout 12 měsíců.

III. Obsah restrukturalizačního plánu

11. Rozsah restrukturalizace definuje podnikatel, který bezprostředně při iniciaci restrukturalizace označí dotčené strany, s nimiž hodlá zahájit negociaci, nejde-li o restrukturalizaci předjednanou ve smyslu úvodního ustanovení 43 a čl. 9(7) směrnice, podle kterých bude podnikatel oprávněn předložit již předjednaný restrukturalizační plán. Reálně prvním krokem tudíž bude úvodní **označení dotčených stran a dluhů podnikatelem ve zvláštním seznamu**. Příslušný seznam podnikatel následně zpřístupní všem dotčeným stranám, které získají možnost se k jejich obsahu vyjádřit (tj. v této fázi se identita celého spektra dotčených stran odkryje pouze jim, nikoliv ostatním věřitelům či dokonce veřejnosti). Zabezpečení celého procesu, který by paradoxně mohl akcelarovat úsilí věřitelů urychleně vymoci své pohledávky, by mělo být možné ochránit především prostřednictvím moratoria.

12. **Zafixování okruhu dotčených stran dojde v tzv. rozhodný den**. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že vymezení dotčených a nedotčených stran a jejich pohledávek provádí výhradně podnikatel, nebude existovat žádný *opt-in/opt-out* mechanismus (pozn. *dotčené strany mohou svůj nesouhlas projevit nepřijetím restrukturalizačního plánu, na postavení nedotčených stran nemá restrukturalizační plán žádný vliv, resp. pro ně není závazný – jednoduchý opt-out by vedl k popření účelu hlasování*). Pracovní skupina uvažuje o rozhodném dni jako o dni rozeslání či oznámení restrukturalizačního plánu věřitelům, alternativně lze též uvažovat o dni přiznání všeobecného moratoria (tj. den zveřejnění v restrukturalizačním rejstříku) či dni pevně stanoveném podnikatelem.

13. V kontextu výše uvedeného je důležité, že podnikatel současně vymezuje i okruh pohledávek, které podléhají restrukturalizačnímu plánu. Důležitým atributem restrukturalizace je její konsenzuální charakter, přičemž jeho navazující procesní úprava by oproti insolvenčnímu řízení neměla být zatížena vedením incidenčních sporů. **Restrukturalizaci bude proto možné provést pouze pro okruh nesporných pohledávek**. Pohledávky sporné co do výše budou dotčeny pouze v nesporné výši, byť informace o sporné výši bude zásadně uvedena v návrhu restrukturalizačního plánu, aby byly ostatní dotčené strany schopny posoudit riziko spojené s eventuálním soudním sporem. Otázka podmíněných či jinak nejistých pohledávek je ponechána k další diskusi.

14. Platí, že pohledávky zaměstnanců, výživné ze zákona a pohledávky z deliktu nebudou restrukturalizačním plánem nikdy dotčeny. Pracovní skupina vychází i z praktického předpokladu, že existence dluhů z pracovněprávních závazků indikuje neživotaschopnost závodu, resp. pokročilé stádium finančních problémů.

IV. Proces přijímání restrukturalizačního plánu věřiteli, další zapojení věřitelů

15. Dotčené strany **rozřadí do hlasovacích skupin podnikatel** v restrukturalizačním plánu. Učiní tak podle obdobného klíče jako v reorganizaci, tj. na základě podobnostních kritérií. Restrukturalizační plán bude přijat, jestliže se pro jeho přijetí vysloví v hlasování potřebná

většina dotčených stran ve všech hlasovacích skupinách. Alternativně lze hlasování nahradit dohodou za týchž podmínek (analogie „*preventivního pre-pack*“).

16. Hlasování věřitelů s podřízenými pohledávkami zůstává prozatím otevřenou otázkou. Pracovní skupina předběžně ponechává spřízněné osoby obecně nevyloučené z hlasovacího práva, bude s nimi nakládáno stejně jako s ostatními, nicméně *ad hoc* bude možné namítat, že jsou spřízněnou osobou. Koncernoví věřitelé ovšem budou z hlasovacích práv vyloučeni, obdobně jako v reorganizaci.

17. Rozdělení zajištěných věřitelů do skupin zůstává též otevřenou otázkou (příklon ke stávajícímu modelu insolvenčního zákona zvyšuje nákladnost, riziko nutnosti použít proti zajištěným skupinám *cross-class cram-down* a riziko obligatorního oceňování podniku, kdežto seskupování do společných skupin věřitelů naopak oslabuje individuální vypovídající hodnotu).

V. Proces potvrzování restrukturalizačního plánu soudem

18. Pracovní skupina vychází z předpokladu, že budou **potvrzovány všechny restrukturalizační plány, s nimiž procesně relevantním způsobem nesouhlasí dotčené strany, nebo kterými dochází byť i k částečnému prominutí dluhů**. Pracovní skupina naopak uznala, že upuštěno od této fáze by mohlo být v případě, kdy nebyly podány žádné námítky proti přijatému restrukturalizačnímu plánu. Na bázi modelu stávajícího § 348 odst. 2 InsZ bude možné potvrdit i restrukturalizační plán nepřijatý všemi skupinami dotčených stran (tzn. *cross-class cram-down*).

19. Po proběhlé diskusi se pracovní skupina přiklonila k řešení, že přijatý restrukturalizační plán bude v procesu soudního potvrzování možno potvrdit/odmítnout/zamítnout toliko jednou, a to s definitivními účinky. Formální vady restrukturalizačního plánu ovšem bude možno **na výzvu soudu opravit**, což by mělo umožnit předkladateli flexibilně reagovat na případné nedostatky. Alternativně se uvažuje nad modelem inspirovaným úpravou schvalování konečné zprávy v konkursu s úpravami. Klíčové je zajistit rychlost fáze soudního přezkumu, což zahrnuje i relativně krátké lhůty pro podání námitek proti přijatému restrukturalizačnímu plánu.

20. Opakované předložení restrukturalizačního plánu by mělo být **omezeno časovým testem**. Pracovní skupina uvažovala o lhůtách v případě předchozího neúspěchu, zamítnutí pro nepoctivý záměr či zjevnou lehkomyšlnost.

21. Bude zachováno **pravidlo absolutní priority**, s případnými modifikacemi (pravděpodobně ve vztahu ke společníkům pro účely možného zachování jejich podílů), jejichž povaha a rozsah byla ponechána k další diskusi. Při potvrzování restrukturalizačního plánu bude soud posuzovat kritéria dle čl. 10(2) směrnice, a dále též obecná kritéria zákonnosti a poctivosti plánu.

22. Otázka opravných prostředků je v tuto chvíli ponechána k další diskusi (srov. čl. 16 směrnice), navrhuje se však, aby vznášení námitek proti potvrzení plánu podléhalo přísnému koncentračnímu režimu na první instanci.

VI. Role restrukturalizačních poradců a správců

23. Především je nutné zdůraznit, že pro proces restrukturalizace není vyžadováno ustanovení externích odborníků v každém případě; obecně platí, že u konsenzuálních scénářů probíhajících mimo fázi soudního řízení by nebyl právními předpisy vyžadován. Pracovní skupina ovšem vnímá praktický význam odborníka pro průběh restrukturalizace i stabilitu vytvořené infrastruktury insolvenčních správců se zvláštním povolením, jejichž využití se tedy předpokládá.

24. V diskusi vykrystalizovaly dvě zcela odlišné role externích subjektů na restrukturalizaci. Pro zjednodušení lze tyto kategorie označit za **restrukturalizačního poradce a restrukturalizačního správce**.

25. Primární rolí **restrukturalizačního poradce je vykonávat agendu krizového manažera**, který přispívá ke shromáždění a analýze informací, a na jejich základě k efektivnímu vyjednávání a sestavování restrukturalizačního plánu, případně ke stabilizaci provozu závodu. Předpokládá se, že osoba ustanovená pro tento účel musí jednak disponovat značnou odbornou erudicí, a za druhé musí získat značnou důvěru podnikatele i kvalifikované části dotčených stran, má-li být ustanoven do funkce a obdržet výkonné pravomoci v managementu podnikatele a přístup k interním materiálům. Platí, že náklady na restrukturalizačního poradce nese podnikatel (smluvní odměna). Pracovní skupina se přiklání k tomu, aby okruh osob oprávněných vykonávat funkci restrukturalizačního poradce nebyl veřejnoprávními předpisy regulován, neboť vychází z přesvědčení, že dotčené strany a podnikatel sami zvolí nejefektivnější a nejekonomičtější variantu vycházející ze vzájemného konsenzu. Předpokládá se, že restrukturalizační poradce by byl ustanoven podnikatelem se souhlasem předepsaného procenta dotčených stran, nepropojených s podnikatelem.

26. Restrukturalizační správce naopak působí v postavení **nezávislého procesního subjektu plnicího kontrolní a analytickou funkci** pro soud, který jej ustanovuje nezávisle na vůli stran a za podmínky jeho nestrannosti a nepodjatosti. Vyskytuje se minimálně ve fázi potvrzování restrukturalizačního plánu (případně již ve fázi přezkumu stanovení skupin) soudem, probíhá-li potvrzování mechanismem *cross-class cram-down*, eventuálně po přiznání všeobecného moratoria. Zde restrukturalizační správce vykonává primárně nezávislý dohled nad činností podnikatele, resp. provede posouzení vybraných aspektů restrukturalizačního plánu, zejména podnikatelem tvrzených informací o jeho věřitelích, což může do určité míry suplovat nezavádný proces přihlašování a přezkoumávání pohledávek. Role a způsob výběru restrukturalizačního správce vede k tomu, že je akcentována procesní odpovědnost vůči soudu a i odměňování se řídí veřejnoprávními předpisy; náklady ponese podnikatel. Pracovní skupina se shodla, že s ohledem na vyžadovanou vysokou míru právní odbornosti, odpovědnosti a nezávislosti by se restrukturalizační správci měli rekrutovat výhradně z řad insolvenčních správců se zvláštním povolením.

VII. Postavení společníků a statutárních orgánů podnikatele

27. Transpozice řeší i postavení společníků podnikatele na dvou úrovních – vyloučí-li se tyto subjekty z procesu přijímání a potvrzování restrukturalizačního plánu, je nezbytné zajistit účinnou ochranu před nepřiměřeným bráněním přijetí nebo potvrzení restrukturalizačního plánu. Totéž platí i pro jeho následné provádění.

28. Pracovní skupina se domnívá, že transpozice by se měla držet v ČR již osvědčeného modelu zapojení společníků do schvalování plánu jako jedné ze skupin (§ 335 odst. 1 InsZ) s vyloučením aplikace předpisů, které by se jinak uplatnily pro účely případných změn zakladatelského dokumentu nebo stanov (§ 353 odst. 3 InsZ).

29. Otevřenou zůstává otázka, jak postupovat v případě rozporu mezi představami vrcholného a statutárního orgánu společnosti, a v čí působnosti bude rozhodování o jednotlivých restrukturalizačních záležitostech – vše v intencích čl. 12 směrnice, který ukládá členským státům omezit případný obstrukční vliv společníků.

30. V souladu se směrnicí se předpokládá, že "dispoziční oprávnění" budou ponechána podnikateli (v rozsahu, v němž nebudou vykonávána restrukturalizačním poradcem).

VIII. Daňové aspekty restrukturalizace

31. Předpoklad úspěšné restrukturalizace vyžaduje uspokojivé řešení daňových aspektů. Kritická je zejména daňová úprava v případě prominutí dluhu (anglicky *haircut*), která zakládá daňovou povinnost podnikatele odvést z příslušné částky daň z příjmu, což souvisí s národními účetními standardy, dle kterých se prominutí dluhu považuje za příjem. Existující § 4a písm. h) zákona o daních z příjmů ovšem řeší osvobození prominutých dluhů od daňové povinnosti pouze v případě insolvenčního řízení. Cílem je dosáhnout **odstranění daňové diskriminace preventivní restrukturalizace a sjednotit daňový režim pro insolvenční i restrukturalizační sanační procesy**. V opačném případě se dostane restrukturalizace do citelné regulatorní nevýhody ze strany podnikatele i věřitelů vůči reorganizaci, neboť bude předem zatížena zásadním daňovým znevýhodněním. V každém případě bude zapotřebí dbát zvýšené opatrnosti, aby zvolené řešení vylučovalo zneužití k účelovým daňovým optimalizacím.

IX. Externí financování

32. Restrukturalizace by měla řešit adekvátním způsobem podporu externího financování závodu v krizi s cílem zajistit další provoz závodu a překlenout období, ve kterém probíhají jednání o uskutečnitelnosti restrukturalizace včetně její vlastní implementace. Jde především o zajištění a udržení externího (zpravidla bankovního) provozního financování revolvingového typu (**financování pracovního kapitálu**), a dále o pořadí pohledávek věřitelů z obchodního styku (dodavatelů a zaměstnanců) v případě, že restrukturalizace nebude úspěšná. Poskytovatelé stávajícího financování (ať již finančního či dodavatelského) by měli být vhodně motivováni k udržení financování restrukturalizovaného závodu z pohledu přednosti jejich pohledávek. Pracovní skupina vnímá riziko, že zadrhnutí externího financování provozu závodu v kritickém okamžiku může výrazně prohloubit přechodnou krizi podnikatele.

33. V případě potřeby dodatečného externího financování, by úprava měla umožnit poskytnutí takového typu financování včetně zřízení adekvátního nového zajištění. Adekvátnost zajištění z pohledu jeho férové hodnoty vzhledem k potřebné výši dodatečného financování by mohla být posouzena restrukturalizačním poradcem v rámci projektu restrukturalizace. Bez vyřešení této otázky bude velmi problematické udržet provoz závodu. Jedná se o konstrukt podobný úvěrovému financování dle InsZ.

34. Pracovní skupina akcentuje otázku **kontroly nákladů procesu restrukturalizace**, což v praxi považuje za přetrvávající deficit reorganizace podle InsZ. Předpokládané náklady by měly být uvedeny v projektu restrukturalizace a jejich vynakládání průběžně kontrolováno restrukturalizačním poradcem či restrukturalizačním správcem. Uvažuje se, že tato kontrola bude probíhat i ve fázi realizace přijatého či potvrzeného restrukturalizačního plánu. Nové i prozatímní financování podle čl. 17 a 18 směrnice by obecně mělo v případném následném insolvenčním řízení požívat privilegovaného postavení v distribučním schématu.

35. Otázku **zápočtu pohledávek** v průběhu vyjednávání navrhuje vyřešit analogicky úpravou používanou v moratoriu podle § 115 an. InsZ.

X. Ocenění majetku podnikatele

36. Náležitostí projektu restrukturalizace, a v každém případě samotného restrukturalizačního plánu, musí být i odhad hodnoty podnikatelova majetku provedený podnikatelem. Vznikne-li ohledně hodnoty majetku na základě námitek dotčené strany spor [srov. čl. 14(3) směrnice], vychází pracovní skupina předběžně z úvahy, že soud uloží restrukturalizačnímu správci, aby prostřednictvím akcelerovaného výběrového řízení vybral kvalifikovaného soudního znalce, a pověřil jej provedením ocenění za účelem rozhodnutí sporných oceňovacích otázek.

Restrukturalizační správce definuje znalecký úkol a sjedná se znalcem termín provedení ocenění a obvyklou odměnu.

37. Náklady ocenění závodu představují transakční náklady použití restrukturalizačního rámce, které ponese podnikatel. Otázkou, zda v případě důvodného či nedůvodného vyvolání znaleckého ocenění nesouhlasící dotčenou stranou ponese takový subjekt částečnou spoluúčasť, ponechává pracovní skupina zatím otevřenou.

XI. Legislativní nosič a soudní pravomoc

38. Legislativním nosičem transpozice se s vysokou pravděpodobností stane **zcela nový právní předpis kombinující hmotněprávní i procesněprávní normy** (např. *zákon o preventivní restrukturalizaci*). Důležitým ideovým předpokladem preventivního řešení je vyhnout se stigmatizaci podnikatele nálepkou insolvence spojené s insolvenčním zákonem a negativními dopady plné publicity insolvenčního rejstříku.

39. V každém případě si transpozice vyžádá novelizaci celé řady právních předpisů počínaje insolvenčním zákonem (minimálně v souvislosti s implementací nových pravidel o oddlužení a vyjasnění vztahu restrukturalizace k reorganizaci, moratoriu dle § 115 a násl. InsZ, povinnosti a oprávnění podat insolvenční návrh, ale i dalším institutům stávajícího insolvenčního řízení), aby nedocházelo k nežádoucí regulatorní arbitráži. Dále pracovní skupina předpokládá zásah do zákona o daních z příjmů (stran daňových aspektů prominutí dluhu) a nelze vyloučit ani zásah do zákona o obchodních korporacích či živnostenského zákona.

40. Předpokládá se, že pravomoc rozhodovat ve věcech preventivních restrukturalizací by byla **v prvním stupni svěřena krajským soudům**, a to jednak s ohledem na odbornou znalost soudců, kteří se u nich rozhodují v insolvenčních řízeních, a dále též s ohledem na předpokládanou podobnost provozu restrukturalizačního rejstříku s rejstříkem insolvenčním.